

TU ESI LAIMĪGS, AK, ISRAĒL!

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

3. Moz. 9; 10:1-11; 5. Moz. 33:26-29; 1. Sam. 1; 15:22, 23; Atkl. 20:9

ATMIŅAS PANTS:

„Bēdas tiem, kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dēvē par saldu un saldu par rūgtu!” Jes. 5:20

Kultūrās, kas ir vērstas uz individualitāti, ir ļoti viegli aizmirst, kam vajadzētu būt visas pielūgsmes sākumpunktam: Dieva rīcībai vēsturē. Patiesai pielūgsmei vajadzētu būt sirsnīgai atbildei uz Dieva varenajiem darbiem, gan pie radišanas, gan pie pestīšanas (atkal sastopam pirmā eņģeļa vēsts motīvu). Patiesa pielūgsmē nāk no mūsu reakcijas uz Dieva mīlestību, un tai vajadzētu ietekmēt visas mūsu dzīves sfēras. Visbeidzot, patiesa pielūgsmē nav tikai tas, ko mēs darām sabbatā. Tai vajadzētu cauraust visas mūsu dzīves jomas, ne tikai draudzes dzīvi.

Īpaši savās ilgās būt derīgiem ir tik viegli mainīt virzienu, pavēršot to tikai pret sevi, savām vajadzībām, savām ilgām un vēlmēm. Un lai gan pielūgsmei pašai par sevi vajadzētu būt tādai, kas sniedz apmierinājuma sajūtu, briesmas var rasties tajā, kā mēs cenšamies piedzīvot šo apmierinājumu. Tikai Kungā, tikai Viņā, kurš ir radījis un atpestījis mūs, mēs varam atrast patiesu apmierinājumu – tik daudz, cik vien šajā grēcīgajā, atkritušajā pasaulē ir iespējams.

Šajā nedēļā uzzināsim vēl ko par patiesu pielūgsmi no Israēla vēstures, gan no labā, ko viņi piedzīvoja, gan arī no sliktā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 30. jūlijā.

NODOŠANĀS

Septiņas iesvētīšanas dienas bija pagājušas (skat. 3. Moz. 8). Astotajā dienā priesteri uzsāka savu svēto kalpošanu svētnīcā. Viņi uzsāka darbu, kas turpinājās (lai gan ar pārtraukumiem) vairāk nekā 1400 gadus, darbu, kas ainoja Kristus darbu Debesu svētnīcā, īstajā svētnīcā, kur Kristus tagad kalpo mūsu labā.

Izlasi 3. Moz. 9. nodaļu. Kādi elementi šeit parādās, kas mums māca par pielūgsmi? Tas ir, kādas patiesības tiek mācītas ar dažādajiem rituāliem, kas palīdz mums saprast Dieva darbu cilvēces labā un kāpēc mēs Viņu pielūdzam? Piemēram, ko „salīdzināšanas” darbs māca mums par to, ko Dievs mūsu labā ir izdarījis un kāpēc mēs Viņu pielūdzam? _____

_____

_____

22.-24. pants ir īpaši pārsteidzošs. Ir grūti iedomāties, kam vajadzēja notikt Mozus un Ārona sirdī un prātā, kad viņi iegāja svētnīcā un izgāja no tās tikai tāpēc, lai „Kunga godība” kļūtu redzama visai tautai. Lai gan nav rakstīts, kas tieši notika, taču tobrīd nometnē bija daudz ļaužu un, lai tie visi redzētu, tam bija jābūt patiešām kaut kam iespaidīgam. Varbūt godība parādījās caur to, kas notika pēc tam: „Uguns izgāja no Tā Kunga un aprija uz altāra gan dedzināmo upuri, gan taukus. Un visa tauta to redzēja, tie iekliedzās gaviļēs un krita uz sava vaiga.” (3. Moz. 9:24)

Svētnīca bija iesvētīta un priesteri svaidīti dievišķajai kalpošanai. Parādījās svētā uguns kā apliecinājums tam, ka upuris ir pieņemts. Ļaudis atbildēja vienbalsīgi – tie iekliedzās gaviļēs un tad nokrita pazemībā uz sava vaiga Dieva svētās klātbūtnes priekšā. Tas, ko mēs šeit redzam, ir liela godbijība, cieņa un paklausība. Ikvienu detaļu Dieva pavēlēs tika ievērota, un Kungs parādīja Savu atzinību tam, ko viņi bija darījuši.

Ievēro viņu reakciju: viņi iekliedzās un arī nokrita zemē uz sava vaiga. Lai arī cik sprāgs bija viss dievkalpojums, Viņu reakcija bija godbijība, prieks un bailes – viss vienlaicīgi. Kā mēs varam iemācīties parādīt šāda veida godbijību un prieku savos dievkalpojumos? _____

_____

_____

UGUNS NO TĀ KUNGA

„Dēliem palīdzot, Ārons pienesa Dieva prasīto upuri, pacēla savas rokas un svētīja ļaudis. Viss tika darīts pēc Dieva pavēles, un Viņš pieņēma upuri un vēl sevišķā veidā atklāja savu godību: no Kunga nāca uguns un aprija uz altāra uzlikto upuri. Ļaudis godbijībā un ar sasprindzinātu interesi vēroja šo brīnišķīgo Dieva varas atklāsmi. Viņi to uzlūkoja kā Kunga godības un labvēlības zīmi, tādēļ no viņu lūpām atskanēja kopīgs slavas un apbrīnas izsauciens; tie pakrita uz sava vaiga pie zemes kā tiešā Jehovas klātbūtnē.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 359. lpp. Ir grūti noticēt, ka pēc kaut kā tik dramatiska nekavējoties var sekot tik drausmīga krišana. Kāds varbūt nodomāja, ka pēc tādas Dieva spēka atklāsmes visi ļaudis, īpaši priesteri (sevišķi tie, kas bija tik augstā godā kā šie) bija stingri nostājušies Dieva pusē. Cik nesaprātīgi mēs esam, par zemu novērtējot cilvēka, it īpaši mūsu pašu, sirds samaitāto stāvokli!

Izlasi stāstu par Nadabu un Abiju 3. Moz. 10:1-11. Kas viņi bija? Kāds bija viņu grēks? (Salīdzini ar 2. Moz. 30:9; 3. Moz. 16:12; 10:9.) Pēc tā, kas notika iepriekšējā nodaļā, kāda nozīme bija tam, kā viņi mira? Kādu svarīgu labās vēsts mācību mēs varam gūt no šī traģiskā stāsta? _____

_____

_____

Gan 3. Moz. 9:24, gan 10:2 ebreju valodā ir lietoti tie paši vārdi: „Uguns izgāja no Tā Kunga un aprija...” (9:24) Ko aprija? Pirmajā gadījumā upuri, otrajā – grēcnieku. Kāds spēcīgs glābšanas plāna ainojums! Pie krusta „uguns no Dieva”, Dieva dusmas, „aprija” upuri, un tas bija Jēzus. Tādējādi nevienam, kas savu ticību liek uz Viņu, nekad nebūs jāstopas ar uguni, dūsmām, jo Vietnieks ar to sastapās viņu vietā. Tomēr tiem, kas tāpat kā priesteri atmeta Dieva ceļu un izvēlējās savējo, būs pašiem jāstopas ar uguni (Atkl. 20:9). Tā godība, kas atklājās pie krusta, būs tā pati godība, kas beigās iznīcinās grēku. Kāda absolūta un nepārprotama izvēle mums visiem stāv priekšā!

No vienas puses domājot, uguns ir uguns. Kāda ir atšķirība? Šajā gadījumā tā acīmredzot bija ļoti liela. Padomā ne tikai par to, kā tu kalpo Dievam, bet par savu dzīvi vispār. No kādām „svešām ugunīm” tev savā dzīvē vajadzētu atbrīvoties? _____

_____

_____

SVĒTĪGS TU ESI, AK, ISRAĒL!

Iztēlojies ainu: uzticīgais kalps Mozus, Kunga norāts sava dusmu izvirduma dēļ, stāv Israēla tautas priekšā (4. Moz. 20:8-12).

Vēlāk Mozus uzzina, ka viņam drīz jāmirst. Cik viegli viņš varēja iekrist sevis žēlošanā un neapmierinātībā! Tomēr pat tad viņa domas bija pievērstas savai tautai un nākotnei, kas to sagaida. Pēdējo reizi stāvot ļaužu priekšā kā viņu vadītājs, Mozus, Svētā Gara iedvesmots, izteica svētību katrai ciltij. Viņš nobeidza ar svētību lūgšanu.

Izlasi 5. Moz. 33:26-29. Ko Mozus šeit pasaka tādu, kas var palīdzēt mums labāk saprast, ko nozīmē pielūgt Kungu? Kādas patiesības, kādi principi mums ir jāizmanto, cenšoties uzzināt vairāk par to, kas ir patiesa pielūgsmē? _____

_____

_____

_____

Vārds ‘Yeshurun’ ir poētisks apzīmējums Israēlam (skat. 5. Moz. 33:5, 26). Tas atvasināts no vārda ‘yashar’ saknes, kas nozīmē ‘taisns’, ne tikai fiziski, bet arī morāli. Ījabs ir aprakstīts kā „sirdsskaidrs un taisns” (Īj. 1:1; no vārda ‘yashar’; skat. arī Ps. 32:11, 97:11 un Sal. pam. 15:8). Tādēļ Mozus runā par to, kādiem ideālajā variantā vajadzētu būt Dieva ļaudīm – tiem, kas ieiet derības attiecībās ar Viņu.

Kā vienmēr, galvenais šeit ir Dieva darbs Savu ļaužu labā. Viss, kas notiks ar Israēlu, – uzvara pār ienaidniekiem, drošība, glābšana, zemes augļi – pieder viņiem tāpēc, ka Kungs to viņiem bija piešķīris. Cik būtiski ir nekad neaizmirst šo svarīgo patiesību! Viena no daudzajām lietām, ko dievkalpošana mums var sagādāt, ir pastāvīgs atgādinājums, ko Ješuruna Dievs mūsu labā ir darījis. Slava, pielūgsmē un apbrīns – vai nu tas ir izteikts vārdos ar lūpām vai domās ar sirdi un prātu – var mums ļoti palīdzēt raudzīties uz Dievu, nevis uz sevi un savām problēmām.

Pārdomā visu, par ko tev vajadzētu slavēt un pielūgt Kungu. Kāpēc ir tik svarīgi visu laiku turēt savā priekšā to, ko Viņš tavā labā ir darījis, visas saņemtās svētības? Pretējā gadījumā cik viegli ir iekrist mazdūšībā? _____

_____

_____

_____

_____

NODOŠANĀS ATTIEKSME

Pielūgsmē Bibelē ir nopietna nodarbošanās. Tas nav personīgās gaumes jautājums, ne arī “savas darišanas” vai sekošana savām tieksmēm. No vienas puses, vienmēr pastāv briesmas iekrist nedzīvos rituālos un tradīcijās, padarot tās par pašmērķi, nevis līdzekli, lai nonāktu pie mērķa – pie tādas Kunga pielūgsmes, kas izmaina dzīvi un ved mūs saskaņā ar Viņa gribu un raksturu (Gal. 4:19). Taču, no otras puses, mums jābūt uzmanīgiem, lai nepieļautu sevī apbrīnošanu, grēcīgu gandarījumu un ilgas pēc personīgas slavas, lai varētu diktēt, kā pielūgt.

Tagad aizlēksim Israēla vēsturē daudzus gadus uz priekšu un izlasīsim vienkāršu stāstu, kas var palīdzēt mums atklāt, kā nožēlas pilna sirds var izpaust patiesu pielūgsmi.

1. Sam. 1. nodaļā izlasi stāstu par Annu. Ko mēs no viņas pieredzes varam paņemt, lai mēs saprastu pielūgsmes nozīmi un to, kā mums Kungs ir jāpielūdz?

Lai arī cik ļoti mums vajadzētu atcerēties, ka mūsu pielūgsmes centrā ir jābūt pašam Dievam, mēs nepielūdzam Dievu vakuumā. Mēs nepielūdzam tālu, distancēti, abstraktu būtņi. Mēs pielūdzam Dievu, kas mūs radija un atpestīja un kas iesaistās cilvēka darišanās. Mēs pielūdzam personīgu Dievu, kurš iejaucas mūsu dzīvē visintīmākajos veidos – veidos, kas palīdz mūsu visdziļākajās vajadzībās, ja tikai mēs Viņam to atļaujam.

Anna pielūdza Kungu no savas dvēseles visdziļākā kaktiņa. Zināmā mērā mēs visi esam līdzīgi Annai. Mums visiem ir sirdī izjustas un dziļas vajadzības, kuras mēs sev un sevī nespējam apmierināt. Anna nāca Kunga priekšā ar pilnīgas nodošanās attieksmi (vai gan ir iespējams iedomāties vēl lielāku nodošanos kā labprātību atdot savu bērnu?). Mēs varam un mums vajadzētu nākt Dieva priekšā ar savām vajadzībām, bet mums vienmēr vajadzētu šīs vajadzības pakārtot Kunga aicinājumam savā dzīvē. Patiesai pielūgsmēi vajadzētu plūst no salauztas sirds, pilnīgi apzinoties savu bezpalīdzību un atkarību no Dieva.

Kas ir tavas sirds salauztās vietas? Kā tu vari iemācīties nodot tās Kungam?

PIELŪGSME UN PAKLAUSĪBA

„Un Samuēls sacīja: „Vai tad Tam Kungam ir lielāka patika par dedzināmiem un kaujamiem upuriem nekā par paklausību Tā Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki, bet nepaklausība ir kā buršanas grēks, un stūrgalvība ir līdzīga elku kalpošanai un dievekļu turēšanai mājās. Tādēļ ka tu esi atmetis Tā Kunga vārdu, Viņš ir atmetis arī tevi, un tu vairs nevari būt ķēniņš.” (1. Sam. 15:22, 23)

Izlasi šo Bībeles tekstu. Kādu svarīgu principu mēs varam no tā paņemt, domājot par to, kas veido patiesu pielūgsmi? No kā tā mūs brīdina? Kā mēs varam būt droši, ka neesam vainīgi tieši tajā, no kā brīdina šie panti? _____

_____

_____

_____

Šie panti pastāvīgas Saula krišanas un atkrišanas kontekstā atklāj Israēla pirmo ķēniņu. Saulam bija jāuzbrūk un pilnībā jāiznīcina (ebreju val. – „nolemts iznīcībai”) ikviens cilvēks, ikviens dzīvnieks. Dievs bija plānojis izmantot Israēlu, lai iznestu spriedumu šai ļaunajai tautai, amaleķiešiem, ko savā žēlastībā viņš bija novilcinājis gandrīz trīs gadsimtus. Par spīti skaidri izteiktajiem norādījumiem, kā ko darīt, Sauls atklāti nepaklausīja (1. Sam. 15:1-21). Tagad viņš plāva savas rīcības sekas. Samuēla atbilde Saulam 22. un 23. pantā palīdz mums labāk saprast, kādai vajadzētu būt patiesai pielūgsmei.

1. Dievs vēlas mūsu sirdis, nevis mūsu upurus. (Ja Viņam patiešām piederēs mūsu sirdis, tad upuri nāks paši par sevi.)

2. Paklausība Viņu vairāk iepriecina nekā upuri. (Paklausība ir veids, kā mēs varam parādīt, ka patiešām saprotam, ko nozīmē upuri.)

3. Stūrgalvība, turēšanās pie mūsu pašu ceļiem ir elkdievība, jo tā mēs taisām par dieviem paši sevi, savas ilgas un pieredzi.

Atļaujot Svētajam Garam pārlicināt tavu sirdi, pajautā sev, kādās dzīves jomās es varbūt izvēlos sekot pats/-i savām ilgām un pieredzei, nevis ļauju Dievam sevi vadīt. Ko no Saula liktenīgās pārdrošības es varu gūt savai pielūgsmes pieredzei?

_____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļu „Nadaba un Abija grēks”, 359. – 362. lpp., „Saula pārdošība”, 616. – 626. lpp.

„Dievs bija izteicis lāstu pār tiem, kas novēršas no Viņa pavēlēm un neievēro atšķirību starp svētu un nesvētu.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 360. lpp.

„Šī liktenīgā pārdošība jāpieraksta sātana maģiskajai varai. Sauls bija parādījis lielu dedzību elku kalpošanas un buršanas apspiešanā, tomēr, nepaklausot dievišķajai pavēlei, viņš vadījās no tā paša Dievam pretējā gara un tikpat patiesi bija sātana iedvesmots kā tie, kas nododas buršanai; pēc rājiena saņemšanas viņš nepaklausībai vēl pievienoja stūrgalvīgu ietiepību. Ar atklātu pievienošanos elku pielūdzējiem viņš nebūtu varējis Dieva Garu vairāk apvainot.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 635. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc pielūgsmē ir tik svarīgi patiešām turēt Kristu centrā? Ka citas lietas viltīgi var novērst mūsu skatu no Kunga, kad pienesam Viņam savu pielūgsmi? Kā mēs varam atrasties briesmās, lietojot Kunga vārdu slavēšanā un dziedāšanā tikai tāpēc, lai aiz tā paslēptu kāda cita pielūgsmi?

2. Kādos veidos mūsu pielūgsmē var kļūt liekulīga? Ko par mums stāsta fakts, ka draudzē mēs esam pilni slavas, apbrīnas un pielūgsmes, bet ārpus tās rīkojamies pavisam citādi? Lai gan neviens no mums nav perfekts, vai tad mūsu dzīvei nevajadzētu būt saistītai ar pielūgsmi, ko praktizējam? Skumji, bet daži cilvēki iet uz baznīcu, „kalpo Dievam”, bet tad pārnāk mājās un ļaunprātīgi dara pāri dzīvesdraugam un citiem ģimenes locekļiem vai rīkojas ļauni citā veidā. Kā šāda prakse padara mūsu pielūgsmi par apsmieklu?

3. Atceries šīs nedēļas atmiņas pantu un pārdomā to pielūgsmes kontekstā. Kā mēs varam būt droši, ka nedarām tieši to, ko esam brīdināti nedarīt?

4. Kā tu vari labāk apgūt pielūgsmes „mākslu” – „mākslu” nodot savu dzīvi Kungam? Kā tu vari iemācīties vairāk tuvoties Kungam sava personīgā svētbrīža laikā?